

A fost odat-un cântăreț

Mihai Eminescu

A fost odat-un cântăreț,
Frumos și simțitor.
Cântat-a-ntr-un castel măreț
La masa regelui.

Frumoasă fată el avea,
Cum nu s-a pomenit,
Cu ochi albaștri răzători,
Cu părul aurit.

Și cântărețul o iubi
Și seara prin grădini
Când luna tainic străluci
I-o spuse tremurând.

Ea-l ascultă și-i zise-atunci
Cu glasul apăsător:
- în veci nu pot să fiu a ta,
De n-ai fi împărat.

Și el s-a dus și-a răscolit
Popoare, țări întregi,
Sfărmat-a antice cetăți,
Zdrobit-au mândri regi

Și i-au supus și i-au silit
Să-l aibă împărat.
Unii d-iubire-l ascultau,
Alții de frică iar.

Atunci s-a dus colo, colo,
La cel castel măreț,
Unde ca luna-i străluci
Amoru-adânc și drag.

Dar vai! când intră-n sălile
Mărețe, nalte, reci,
Pe-un sarcofag întins văzu
Copila ce-a iubit.

Ca ceara palidă era
Și, moale, părul blond
Sta resfirat, amestecat

Cu aurul vergin.

Și preoți tainic murmurau
Adânce rugăciuni
Și clopote se auzeau
Vuind încet și lin.

„Atât de mult am suferit
Dureri, mărirea gré
Și astfel toate s-a sfârșit
Și-ntreb: de ce? de ce?”

Ea auzise cum că el
Murise-n bătlîi
Și de durere ea s-a stins
Ca floarea-n vijelii.